

PROKURATURA REJONOWA

19-300 W EŁKU

ul. Marszałka J. Piłsudskiego 18^(a)

Ełk, dnia 9/11 marca 2020 roku

Sygn. akt PR Pa 139.2020

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Olsztynie

ul. Emilii Plater 1

10-562 Olsztyn

za pośrednictwem

Rady Gminy Kalinowo

ul. Mazurska 11

19-314 Kalinowo

Skarżący:

Prokurator Rejonowy w Ełku

ul. M. J. Piłsudskiego 18

19-300 Ełk

Strona przeciwna:

Rada Gminy Kalinowo

ul. Mazurska 11

19-314 Kalinowo

SKARGA

na uchwałę nr IX.55.19 Rady Gminy Kalinowo z dnia 22 listopada 2019 roku w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych publicznych

Na podstawie art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 53 § 2a i 3 w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019r. poz. 2325 z późn. zm.) oraz art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740 z późn. zm.)

zaskarżam

uchwałę Rady Gminy Kalinowo nr IX.55.19 z dnia 22 listopada 2019 roku w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych publicznych (Dziennik Urzędowy Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 04 grudnia 2019 roku poz. 5820) – w części dotyczącej L.p. II lit. a) załącznika nr 1 do przedmiotowej uchwały przewidującego, że stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego pod urządzenia infrastruktury

technicznej za niepełny rok będą obliczane proporcjonalnie do liczby rozpoczętych miesięcy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym

uchwale tej zarzucam:

istotne naruszenie prawa, tj. art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 40 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz. 470 z późn. zm.), dalej zwanej u.d.p., oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019r. poz. 506 z późn. zm.), poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i ustanowienie w drodze uchwały odmiennych zasad określania wysokości opłat za umieszczenia w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, w taki sposób, że za niepełny rok kalendarzowy wysokość rocznych stawek opłat obliczana będzie proporcjonalnie do liczby miesięcy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, podczas gdy art. 40 ust. 5 u.d.p. przewiduje, że za umieszczenie urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia

wskazując na powyższe uchybienie, na podstawie art. 147 § 1 ppsa

wnoszę o:

stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części dotyczącej L.p. II lit. a) załącznika do przedmiotowej uchwały.

UZASADNIENIE

Na wstępie podkreślić należy, że zaskarżona uchwała nr IX.55.19 Rady Gminy Kalinowo z dnia 22 listopada 2019 roku w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych publicznych jest aktem prawa miejscowego. Aktami prawa miejscowego są bowiem akty normatywne zawierające przepisy o charakterze abstrakcyjnym i generalnym, powszechnie obowiązujące na określonej części terytorium państwa, wydawane przez organy samorządu terytorialnego lub terenowe organy administracji rządowej na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 87 ust. 2 Konstytucji). Nie budzi wątpliwości, że uregulowania zaskarżonej uchwały odnoszą się do każdej osoby zajmującej pas drogowy dróg gminnych publicznych na terenie Gminy Kalinowo.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Powyższa zasada wymaga, aby materia regulowana aktem wydanym przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego wynikała z upoważnienia ustawowego,

nie przekraczała zakresu tego upoważnienia, ale także realizowała wszystkie obowiązki z upoważnienia tego wynikające. Stosownie do treści art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach. Akty prawa miejscowego, jako źródło powszechnie obowiązującego prawa o ograniczonym zasięgu terytorialnym (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), są aktami normatywnymi niższego rzędu, które powinny być zgodne z aktami prawnymi wyższego rzędu. Organ uchwałodawczy gminy ma zatem obowiązek przestrzegać zakresu upoważnienia udzielonego w ustawie w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a przepisy tego aktu nie mogą wykraczać poza granice określone ustawowym upoważnieniem. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają bowiem na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów, w związku z czym nie mogą prowadzić do ich modyfikacji.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej w niniejszej sprawie uchwały stanowi art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2020r. poz. 470 z późn. zm.), zgodnie z którym organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. W myśl art. 40 ust. 1 i 2 u.d.p. zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, wymaga zezwolenia zarządcy drogi, wydanego w drodze decyzji administracyjnej. Zezwolenie dotyczy:

- 1) prowadzenia robót w pasie drogowym;
- 2) umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego;
- 3) umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam;
- 4) zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

Zgodnie z art. 40 ust. 3 u.d.p. za zajęcie pasa drogowego pobiera się opłatę. Z kolei w myśl art. 40 ust. 5 u.d.p., opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego pobieranej za każdy rok umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, przy czym za umieszczenie urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim.

Tymczasem w załączniku nr 1 do uchwały nr IX.55.19 Rady Gminy Kalinowo z dnia 22 listopada 2019 roku w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych publicznych, określającego - w formie tabelarycznej - stawki opłat

za zajęcie pasa drogowego, w L.p. II lit. a) wskazano, że stawki opłat za zajęcie pasa drogowego pod urządzenia infrastruktury technicznej niezwiązane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego za niepełny rok będą obliczane proporcjonalnie do liczby rozpoczętych miesięcy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, co pozostaje w sprzeczności z cytowanym powyżej art. 40 ust. 5 u.d.p. Ustanowienie przez Radę Gminy Kalinowo w zaskarżonej uchwale innego, niż przewidziany wyraźnie w ustawie, sposobu obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego za niepełny rok należy ocenić jako istotne naruszenie prawa, gdyż organ samorządu terytorialnego wykroczył poza przyznane mu kompetencje. Skoro bowiem przepisy ustawy nie zezwalają na obliczanie wysokości rocznej opłaty proporcjonalnie do liczby rozpoczętych miesięcy zajęcia pasa drogowego, to organ jednostki samorządu terytorialnego nie był uprawniony do wprowadzenia takiej regulacji. Uchwalenie przez Radę Gminy Kalinowo innego, niż przewidziany wyraźnie w ustawie, sposobu obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego jest istotnym naruszeniem prawa i wykroczeniem poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 40 ust. 5 ustawy z 1985 r. o drogach publicznych. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 8 października 2019 r., sygn. II SA/OI 555/19, LEX nr 2736077, oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 25 lutego 2020 r. , sygn. II SA/OI 69/20, LEX nr 2804005, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. II SA/Bk 558/19, LEX nr 2749210, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 10 października 2019 r., sygn. II SA/Bk 560/19, LEX nr 2729704, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2013 r. sygn. III SA/Po 541/13, Lex nr 1334414).

Mając powyższe na względzie przedmiotową skargę należy uznać za zasadną.

ZASTĘPCA
PROKURATORA REJONOWEGO
W ELKU

Beata Marchel

Załączniki:

- odpis skargi

/MCh